

Udvalget, at Endringsforslaget blev stillet paa den Maade, som det er stillet. Det er fuldkommen rigtig. Grunden dertil har været, at jeg netop har ønsket, at dette Forhold skulde klæres gennem Afstemning i Thinget. Jeg turde ved denne Leilighed bringe i Erindring, at dengang jeg samtykkede i, at en lignende Bestemmelse gik ud af Landcommunalloven, gik ud overfor meget bestemte Udtalelser mod den, blandt Andre ogsaa fra det ærede Medlem, der sidst talte, da gik jeg ind derpaa, ingenlunde fordi jeg erkjendte Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem ansøgte, men idet jeg udtrykkelig henviste til, at dette Spørgsmaal maatte finde sin Afgjørelse enten under den da foreliggende Lov eller under den dengang udstudte Lov. Jeg har altsaa ingenlunde paa noget Punkt opgivet min Modstand mod den Betragtning af Forholdet, som det ærede Medlem har gjort gjældende. Jeg har kun udsat Afgjørelsen deraf for ikke derved mulig at compromittere Afgjørelsen af det Lovforslag, som dengang foreslaa i Landstinget og var sin Afslutning saa nær. Jeg troer altsaa, at jeg har mit Standpunkt ligeoverfor det her foreliggende Spørgsmaal fuldkommen frit, og det er netop, forat det Spørgsmaal skal komme til alvorlige og udtømmende Forhandling og komme for ikke alene til dette Things men ogsaa det andet Things Afgjørelse, at jeg har anmodet Udvalget om ikke at indskrænke sig til at foreslaae, at Bestemmelsen skal udgaae af Loven, men at opstille det, som Udvalget anseer for det Correcte i dette Tilfælde, hvad jeg under ingen Omstændigheder kan erkjende det at være. Dersom man skal anvende Lovgivningsmagten til at ordne slige Forhold, ofte meget smaa Forhold, troer jeg, det vilde være meget uheldigt ikke alene for Lovgivningsmagten, men ogsaa for Administrationen. Jeg kan — og jeg kan sige desværre — af egen Erfaring modsigte, hvad det ærede Medlem har anført om, at slige Spørgsmaal ikke tidligere have været afgjorte ved indenrigsministeriel Resolution. Jeg siger udtrykkelig „desværre“, idet de tvende Afgjørelser, som jeg har i frisk Erindring, netop ere gaaede imod, hvad jeg som communal Repræsentant anfaae for at være det Rigtige. Det ene Spørgsmaal angif

Løsningen af et Fællesskab, det andet Stiftelsen af et Fællesskab, og ministeriel Afgjørelse blev anvendt i begge Tilfælde. Det skulde ogsaa være i allerhøjeste Grad synderligt, om disse særdeles hyppige Fællesskaber mellem By og Land altid hidtil skulde være komne tilstede efter fuld Overeensstemmelse i saa Henseende mellem By og Land; at det hyppigt har været Tilfældet, vil jeg troe, og det saa meget mere, som man jo forholdsvis let bliver enig, naar man veed, at det aldeles ikke beroer paa En selv, om saadanne Fællesskaber skulle stiftes, men at det til Syvende og Sidst vil blive afgjort, selv om man ikke er enig deri. Jeg troer, at det ærede Medlem ikke vil modsigte disse mine Ytringer om Maaden, hvorpaa saadant Fællesskab er blevet stiftet og blevet opløst; at det under alle Omstændigheder har været Tilfældet, kan jeg bestemt bekræfte. — Det forekommer mig, at den Indvending, som fremkom mod Udskiftets Bestemmelse om, at det er Indenrigsministeren, som skal afgjøre dette Spørgsmaal, ikke kan have nogen stor Betydning. Det forekommer mig at være aldeles klart, at Justitsministerens Ret til at fordrø, at de Bygninger og øvrige Apparater, som ere nødvendige for Retspleie m. m., ere tilstede, ikke i mindste Maade bliver fornærmet eller forringet derved, at Indenrigsministeren afgjør Fællesskabsspørgsmaalene. At fordrø, at Justitsministeren skulde have Indflydelse herpaa, vilde være det Samme, som om man vilde forlange, at Kirkeministeren skulde være den, der afgjorde, hvorvidt Fællesskab med Hensyn til Skole-districterne skulde ophæves eller ikke. Statens Ret til at fordrø, at Skolernes Bygninger og Apparater ere tilstede, bliver selvfølgelig uforandret, og vil blive gjort gjældende gennem rette Vedkommende, nemlig Underviisningsbestyrelsen, ganske uden Hensyn til, hvilken Bestemmelse Amtsrådet eller Indenrigsministeren tager med Hensyn til Fællesskabets Bestaaen eller Ophør mellem Skoledistricterne. Ganske det Samme vil i mine Tanker blive Tilfældet med Hensyn til Fællesskabet om Arresthuse, og jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at det jo netop er et ganske lignende Fællesskab med Hensyn til Thing- og Arresthuse, der ved Loven af 6te Juli 1867 blev tilstedet ophævet efter